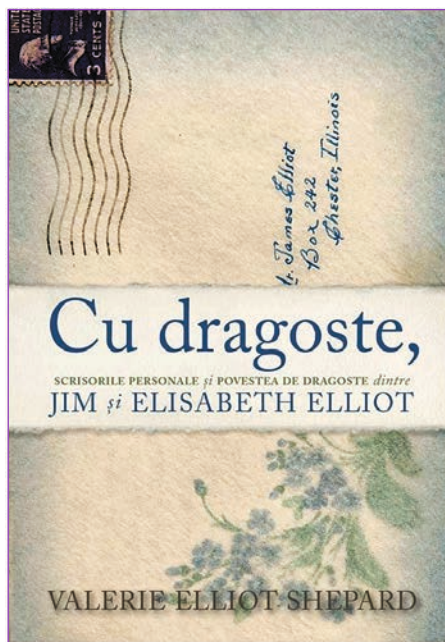

Valerie Elliot Shepard, *Cu dragoste, - Scrisorile personale și povestea de dragoste dintre Jim și Elisabeth Elliot, Oradea, Scriptum, 2012*

Mulți dintre noi știu povestea lui Jim Elliot, misionarul ucis de membrii tribului Auca, și vorba sa devenită celebră: „Nu e nebun cel ce renunță la ceea ce nu poate păstra pentru a câștiga ceea ce nu poate pierde”. Elisabeth Elliot, soția lui Jim, a continuat misiunea începută de soțul ei, a conferențiat în multe locuri și a scris despre viața și misiunea lui Jim Elliot – „La umbra Celui Autotputernic” și „Prin porțile splendorii” – precum și alte cărți despre viața creștină.

Cartea pe care o prezint de data aceasta ne dezvăluie detalii din viața lui Jim și a lui Elisabeth de dinaintea de a se cunoaște unul pe celălalt, și apoi din toată perioada prieteniei și logodnei lor. Singura lor fiică, Valerie Elliot Shepard, a selectat pasaje din jurnalele și scrisorile părinților ei și a surprins frământările, trăirile, bucuriile, emoțiile și dorința neobosită a acestora de a face mereu și mereu voia lui Dumnezeu.

Prietenia dintre Jim și Elisabeth (pe atunci Elisabeth Howard) începe în anul 1948, deși prima mențiune despre Jim pe care Elisabeth o face în jurnalul ei datează din anul 1947, Jim fiind coleg și prieten cu Dave, fratele lui Elisabeth. Atât Jim, cât și Elisabeth au fost preocupați, încă de tineri, de dorința de a fi pe placul lui Dumnezeu și de misiune, iar apariția unor urme plâpânde de afecțiune reciprocă îi împingea și mai tare către Dumnezeu. Teama constantă a lui Jim și a lui Elisabeth a fost ca nimeni și nimic să nu le distragă atenția și dragostea față de Dumnezeu pe care îl slujeau. Preocuparea celor doi era în primul rând să descopere care era voia lui Dumnezeu pentru ei (în mod separat), în ceea ce privea viața de misiune, iar pentru aceasta se rugau, studiau și erau mereu atenți la oportunitățile ce le apăreau în cale. O posibilă relație de prietenie și mai apoi de căsătorie nu prea avea loc pe lista lor de priorități. Jim Elliot a fost convins pe toată durata prieteniei lor (care a durat cinci ani) că nu trebuie să se căsătorească. Cu toate acestea, Jim și Elisabeth au avut câteva întâlniri și și-au scris sute de scrisori în care povesteau despre trăirile lor cu Dumnezeu, despre activitățile lor și despre

„Dacă în timpul Tău perfect, găsești cu cale să ne aduci pe Jim și pe mine împreună, să lucrăm pentru Tine ca soț și soție, pregătește-ne pentru un astfel de eveniment. Dar ajută-ne ca întotdeauna să ne fixăm mințile și inimile asupra Ta”

Elisabeth Howard (Elliot)

EDITURA SCRIPTUM

sentimentele lor. Citind cartea „Cu dragoste,” se poate observa cum, pe măsură ce timpul trecea și sentimentele lor erau mai puternice, scrisorile erau mai pline de afecțiune, iar ei doi erau mai maturi și mai hotărâți în a-L pune în centrul vieții și al relației dintre ei pe Hristos.

Scrierile lui Jim și ale lui Elisabeth Elliot sunt adevărate comori care arată adâncimea relației pe care amândoi au avut-o cu Dumnezeu. Maturitatea și răbdarea cu care Elisabeth a știut să aștepte călăuzirea lui Dumnezeu în privința relației cu Jim, disponibilitatea ei de a renunța oricând la această prietenie, dacă asta ar fi fost voia lui Dumnezeu, și capacitatea ei de a rămâne integră în gânduri și gesturi sunt, pentru generația noastră, virtuți prețioase. Jim și Elisabeth s-au căsătorit pe 8 octombrie 1953 și și-au început viața de misionari împreună.

În tot timpul prieteniei dintre ei, Dumnezeu lucruse la inimile lor și i-a pregătit pentru ceva cu totul special: Jim urma să moară ucis de cei pe care dorea să-i evanghelizeze, iar Elisabeth Elliot, rămasă singură la doar trei ani de la căsătorie, a continuat să vorbească despre Dumnezeu în multe moduri. „Învață-i pe credincioși, iubito!” – acestea au fost ultimele cuvinte pe care Jim Elliot i l-a spus lui Elisabeth înainte de a pleca cu avionul spre plaja unde urma să fie ucis.

Iar Elisabeth Elliot a continuat să-i învețe pe oameni despre Dumnezeu: prin emisiunile radio, prin conferințe, prin cărțile pe care le-a scris și prin exemplul personal.

Da, relația lui Jim și a lui Elisabeth a fost una cu adevărat deosebită, pentru că ei au avut o chemare deosebită. Deși dinamica vieții și a relațiilor noastre este diferită, în zilele noastre, de cea anilor '50, consider că adolescenții și tinerii necăsătoriți sau care urmează să se căsătorească pot învăța multe principii sănătoase din povestea dintre Jim și Elisabeth. Iar cea mai mare lecție pe care cei doi ne-au lăsat-o prin intermediul scrisorilor și a jurnalelor lor este dorința aprinsă de a-L pune pe Dumnezeu mereu și mereu în centrul vieții lor.

ANDREEA ȘTEFĂNICĂ